

Με αφορμή το δημοσίευμα του κου Σπαθή για το CROWN IRIS:

<https://kefaloniasfocus.com/economy/2025/12/44930/>

Κε Σπαθή, τα λόγια σας πραγματικά μου ξανάδωσαν μια επίγευση ελπίδας, μίας ελπίδας των προηγούμενων μηνών, ότι όλοι μαζί, μπορούμε να συνυπάρξουμε με ΕΙΡΗΝΗ και ΕΝΟΤΗΤΑ σαν υπεύθυνοι πολίτες αυτού του κόσμου, πρόσχαροι Παλαιστίνιοι τουρίστες και Ισραηλινοί μαζί, που φθάνουν με τις οικογένειές τους με το Crown Iris. Και φιλόξενοι Κεφαλονίτες, στον μαγευτικό μας Παράδεισο, χωρίς καμιά σκιά να σκεπάζει τα μάτια και την καρδιά μας.

Την είχα γράψει άλλωστε αυτή την ελπίδα μου (τις 18 Ιουνίου, στο Facebook: <https://t.ly/LR4R>), για τους ΚΑΛΟΥΣ ανθρώπους από το Ισραήλ ανάμεσα στους επισκέπτες μας. Και φυσικά τέτοιους τουρίστες θα θέλαμε, που να μιλούν για την ειρήνη, για την ενότητα, για τη δικαιοσύνη, για την ισότητα ΟΛΩΝ των ανθρώπων, για αρχές τέτοιες, σαν αυτές που μας μεγάλωσαν κι εσάς κι εμένα οι γονείς μας, για εκείνη την επιγραφή “Όλοι διαφορετικοί, όλοι ίσοι”, που διαβάζουμε πάνω από το Δημοτικό μας Σχολείο “Μίκης Θεοδωράκης”.

Και θέλω με όλη μου την καρδιά να το πιστέψω. Ότι για το σημερινό δρομολόγιο του Crown Iris, δεν θα ισχύει αυτό που γνωρίζουμε για όλα τα προηγούμενα δρομολόγιά του. Ότι, δηλαδή, συνήθως, εν μέσω ηλικιωμένων, μεταφέρει “κουρασμένους στρατιώτες” σε ταξίδι αναψυχής. Στρατιώτες σαν αυτούς που πυροβόλησαν τον 15χρονο (σαν τον γιο μου) Ίαντ τις 15 Νοεμβρίου. Εν μέσω εκεχειρίας, στη Δυτική Όχθη, που δεν είναι πόλεμος. Και που τον άφησαν να αιμορραγήσει μέχρι θανάτου για 35 λεπτά, ενώ δεν άφηναν το ασθενοφόρο να τον παραλάβει. Ενώ τον έβγαζαν φωτογραφίες, όπως ξεψυχούσε μπροστά στα έντρομα μάτια της μάνας του που παρακολουθούσε. Και στην οποία αρνήθηκαν να δώσουν το σώμα του παιδιού της για να το θάψει αξιοπρεπώς (όλα στα βίντεο από το συμβάν, αν αντέχετε και να το δείτε μόνον, σαν θεατής, όχι να το ζήσετε ως πατέρας: <https://t.ly/JU6kh> και <https://www.facebook.com/reel/1383032483328697>).

Ελπίζω πράγματι ότι δεν θα είναι αυτοί οι τουρίστες αύριο, ούτε αυτοί του προηγούμενου δρομολογίου που μειδίαζαν μπροστά στην επιγραφή “Υποφέρουμε μαζί με τα παιδιά της Γάζας”, και στην συνέχεια ύψωναν με αυταρέσκεια το δάχτυλο. Και ίσως να ήταν παρανόησή μου, ο επιδεικτικός στρατιωτικός βηματισμός γυμνασμένων στρατιωτικών με τατουάζ, οι ισραηλινοί παιάνες και οι άσεμνες χειρονομίες με δάκτυλα και οπίσθια στη μέση του Λιθοστρώτου. Ίσως αυτοί οι άνθρωποι πράγματι να συμπάσχουν με τις αποκλεισμένες νησικές οικογένειες στα παγωμένα αντίσκηνα μέσα στα ερείπια, που πενθούν.

Το 1953 υπήρξαν Ισραηλινοί που έβγαζαν ανθρώπους από τα ερείπια του Αργοστολίου, αλλά και ισραηλινοί που έκλεισαν 70 άτομα στα σπίτια τους στην Qibya (τα 40 γυναίκες και παιδιά) και τους ανατίναξαν με δυναμίτες (https://en.wikipedia.org/wiki/Qibya_massacre). Υπήρχαν καλοί και κακοί Ισραηλινοί τότε. Και καλοί και κακοί Έλληνες. Το ίδιο και σήμερα: Πώς να μην σεβαστούμε το απαράμιλλο θάρρος του ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΥ Κέντρου Πληροφόρησης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (https://www.btselem.org/publications/202507_our_genocide), και άλλους πάλι ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΥΣ απλούς πολίτες, που με αυτοθυσία τολμούν και εκθέτουν όλα τα σημερινά εγκλήματα (<https://www.thedailyfile.org>: “Έτσι ώστε να μην λέμε ότι δεν γνωρίζαμε”) (βλέπε και <https://imemc.org>).

CNN χθες:

<https://edition.cnn.com/2025/12/02/middleeast/children-killed-israeli-drone-firewood-gaza-intl-latam>,

δύο παιδιά 8 και 10 ετών. Στοχεύθηκαν με DRONE και διαμελίστηκαν.

Ντρέπομαι για την ανημπόρια μου κύριε Σπαθή, και φαντάζομαι κι εσείς μαζί με μένα, ντρέπομαι για κάθε μέρα με νέες μονοψήφιας ηλικίες, που δεν μας τις λένε οι δικές μας ειδήσεις.

Ντρέπομαι για κάθε τελευταίο χάδι ενός ακόμη γονιού σε παγωμένο πρόσωπο.

Κι αν αυτοί οι άνθρωποι που θα έλθουν σήμερα είναι “οι καλοί” και όχι “οι κακοί”, θα ντρέπονται μαζί με εμάς. Και θα βαδίσουν δίπλα μας, και όχι απέναντί μας.

EDITION.CNN.COM

Two children were gathering firewood for their father. They were killed by an Israeli drone | CNN